

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra MENNESKET OG DIGTEREN

Citation: Claussen, Sophus: "Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 39. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen07val-shoot-idm139805818988192.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler

Ingen Ven og Fjende gætter, hvad for mig der stod paa Spil,
i det Aar da alle Bælter lagde til.
Ven og Fjende ingen husker det forfærdelige Aar,
ja end ikke hun, jeg mindes, ... heller ikke hun forstaar,
at det var et Alvorsaar, da vort Liv sank i Forfald,
dette Vinteraar, som drukned under Sneens tætte Fald.

Jeg var paa Landet mellem hvide Grene
jeg var paa Landet nær en Stad men dybt alene.
Og det frøs, saa det knagede helt bagest i min Sjæl,
jeg fornå mig som et Aadsel, der er ophængt paa en Pæl.
Det tomme Mørke lo for mine Ruder,
en frossen Klamhed laa paa mine Puder.

40

Om hun havde kendt mit Bosted, hvor jeg bitterlig frøs,
og var kommen afsted, havde revet sig løs,
hun vilde set mit Mod i den jammerfulde Frost
en Morgenstund korsfæstet paa den nøgne Vinduspost.
Men mit bedste Haab forliste, det var somom min Kiste
med mig selv i lighvid Stolthed, en fældet Ungdomsdrøm,
af syngende Hammerslag blev spigret til med Søm.